

Een Amerikaansch wonder te Bilthoven

Een inwoner van
Bilthoven

Het prachtige herfstweer van Zondag 9 October deed mij besluiten eens vroeg een wandeling te gaan maken; 't was eigenlijk meer een zwerftocht door Bilthoven. Zonder enig doel zwierf ik door bosch, over heide en langs mooie lanen. Het kwam er niet op aan, want 't was overal even mooi en in de zon heerlijk warm. Geen windje aan de lucht en een ieder scheen onder den indruk van de herfstpracht. Joelende kinderen, spelende honden en poesen, die zich in de zon zaten te koesteren. Daar men in zulk weer veel minder last van vermoeidheid heeft dan in den zomerdag, was ik zoo ongemerkt drie uur aan den wandel geweest. De stationsklok wees half twaalf, toen ik de buitengewoon mooie klimop tegen het pakhuis van de firma Heijbroek stond te bewonderen. In het hotel tegenover het station ging ik wat uitrusten en bestelde een kop koffie. Zeer spoedig ontspan zich, met een der exploitanten van het hotel, den heer Van der

Wal, een gesprek over den afgelopen zomer en het prachtige weer van dien Octoberdag. „Wat hebt U toch mooie kippen” zei ik opeens, „ik sta ze dikwijls vanaf het station te bewonderen”. „Ja, mijnheer”, zei de heer Van der Wal, ze zijn zeer mooi en er zijn kuikens bij, die men voor volwassen kippen aanziet. Het is een groot en een zeer mooi soort. De meeste kuikens zijn, toen ze drie dagen oud waren, met een vliegmaschine uit Engeland gekomen. Dat gaat tegenwoordig vlug ! Ik houd veel van dat soort beesten; men moet ze goed verzorgen, maar dan vergt dat nog heel wat tijd. Wilt u ze eens van nabij zien?” „Ja, heel graag.” Het was zeer interessant. De heer Van der Wal wees me, vergezeld van de namen der soorten, verschillende exemplaren aan, doch daar voor mij een kip slechts een kip is en ik meer van eieren en kippensoep dan van kippen houd, was ik al zeer spoedig die namen weer vergeten. Maar mooi vond ik die kippen toch wèl ! „Ik ben een beetje angstig voor die kippen,” zei de heer Van der Wal. „Al eenige dagen achtereen, des morgens tegen half zes, als de dag aankomt, zijn ze vreeselijk onrustig en dat duurt zoo ongeveer

wel een uur. Ik ben al eens gaan kijken en dan zie je niets. Er moeten des ochtends een paar gevaarlijke beesten op 't erf rondzwerfen. Mijnheer, u zou het misschien niet gelooven, maar op mijn woord, 't is waar, als die beesten er geweest zijn, ziet 't erf eruit alsof er een paar wilde zwijnen bezig zijn geweest. Vuilnisemmers omgegooid, de afval van groenten weg en de voederbakken leeggevreten. Ik weet niet wat dat is !” „Een paar bunsings, natuurlijk”, zei ik. „Neen, mijnheer, geen bunsings. Een bunsing ziet de kippen te bemachtigen, doch maakt niet zoo'n smeerboel. Maar ik moet er achter komen !” zei de heer Van der Wal. „Ik gevoel lust u behulpzaam te zijn.” „Nou, als u wilt, wat graag.” zei de heer Van der Wal. Na thuis mijn twaalf-uurtje te hebben gebruikt, ging ik naar een goede kennis van me, een te Bilthoven bekend jager op grof wild, en vertelde het geval. Hij zat te schateren. „Och, och, een paar kwaadaardige honden natuurlijk.” zei hij. „Neen, dat heb ik ook al gezegd, doch de heer Van der Wal zegt, dat 't absoluut geen honden zijn.” Met z'n tweeën gingen we het geval nog

eens met den heer Van der Wal bespreken. De jager vond 't tenslotte ook interessant. „Goed”, zei de jager, „ik zal u helpen, die beesten moet ik hebben.” „Daar moet ik bij wezen,” zei ik; en ik ook zei de heer Van der Wal. De jager moest voor een paar dagen op jacht, zoodat we onze strooptocht niet den volgenden dag konden doen aanvagen.

Op Woensdagmorgen 5 uur stelden we ons verdekt op 't erf op. De jager gewapend met z'n jachtgeweer, de heer Van der Wal een grof-wild-jachtgeweer met 5 kogels geladen en ik met een groot kaliber browning, geladen met zes patronen. We gingen op onze buik liggen en lieten ons geheel met aardappelzakken bedekken, zoodat alleen de oogen en de wapens zichtbaar waren. Twee uren hebben we zoo gelegen en niets gehoord of gezien. De heer Van der Wal beweerde, de beesten den vorigen dag nog gehoord te hebben en de bewijzen waren er van, daar de vuilnisemmers weer omgesmeten waren. Donderdagmorgen om 5 uur weer present. Tegen half zes: „sst, sst, stil, daar zie ik wat; jammer, vreeselijk jammer,” fluisterde de jager, „niet onder schot. Laat mij alleen maar even opstaan, misschien snap ik ze.”

Ternauwernood had de jager zich bewogen, de beesten schrokken en namen ijlings de vlucht. „Groote goedheid, wat een reusachtige konijnen,” zei ik. „Neen,” zei de jager, „'t zijn hazen, maar zoo iets heb ik nog nooit gezien. Reusachtig ! Als 't me verteld werd zou ik zeggen: man je snijdt een beetje op.”

„Hazen,” zei de heer Van der Wal, „hazen, dat hazen ? Ik weet niet wat dat voor beesten zijn, maar hazen zijn 't zeker niet. Ik heb veel van m'n leven gezien, ben in Californië, Mexico, Canada, Indië en Zuid-Afrika geweest”...„En in Maartensdijk”, vulde ik aan.

„Ja, U maakt overal gekheid mee,” vervolgde de heer Van der Wal, „beesten van zulk een afmeting zijn geen hazen.” „Nou, die zullen wel niet meer terug komen,” zei de jager.

„Nog even volhouden,” zei de heer Van der Wal, en ik stemde daarin gaarne toe. Vrijdagochtend weer tegen 5 uur present en weer onder de aardappelzakken. Niets gezien of gehoord. „Nog één keer,” zei de jager en we vonden het best. Zaterdagmorgen 5 uur weer present en onder de zakken. We hadden afgesproken, dat als 't werkelijk hazen waren, de jager alleen zou schieten.

Hij had zeer grove hagel en dat was voldoende, bovendien was de afstand zeer kort, dus een zeker schot.

„Sst, Sst,” fluisterde de jager. „Reusachtig, reusachtig, wat een beesten.” Plotseling klonken kort na elkander twee schoten. Eén beest was doodelijk geraakt en het andere probeerde nog weg te komen. Met ons drieën het beest na en de jager laadde nog eens z'n geweer. Ik kreeg 't beest te pakken, doch 't ging me zoo geweldig krabben, dat ik weer los moest laten. – Pang, er knalde weer een schot, nog deed het beest pogingen om weg te komen. Eindelijk hadden we het zoo ongeveer met z'n drieën tegelijk te pakken. We vielen op 't beest en ik brak daarbij m'n duim. -- De jager wist met 't beest om te gaan, gaf 't een flinken mep in den nek en daarmede was 't uit z'n lijden. Ja, het waren hazen, doch van zulk een geweldige afmeting, dat de jager zei, dat hij nog nooit zoo iets gezien had, hoewel hij al gedurende 25 jaren geregeld op jacht ging.

't Was een wonder ! De beesten waren meer dan een meter lang. De een woog 30,7 pond en de andere ruim 34 pond. Er werd besloten ze nog denzelfden dag naar een poelier te Utrecht te brengen, doch er werd

eerst een kiek van gemaakt.

De poelier zei, dat de beesten voor de consumptie te oud warendoch dat hij voor de huiden *f* 10,- gaf, waarmede genoeg werd genomen. „Ook de poelier wist niet wat hij zag,” zei Jan.

De heer Van der Wal en familie noodigden ons op den avond van denzelfden

dag, dat was 15 October j.l. op een dineetje, welke invitatie we met veel genoeg accepteerden. De jager had daarbij de aardige attentie in een oud-Hollandsch jachtcostuum te verschijnen.

Hoewel mijn gebroken duim zeer pijnlijk was, had dit toch geen invloed op de zeer aangename stemming.

„Nou,” zei de heer Van der Wal, „’t was een heele opoffering voor de heeren om vier dagen achtereen hier des morgens om 5 uur present te zijn.”

„Maar het dinée was de opoffering waard,” zei de jager en we dronken nog eens op het

„Amerikaansche wonder van Bilthoven.”

Bron: *Bilthovensche Courant* van 22 October 1927. Berichtje inclusief alle leestekens en ongebruikelijke spelling, woordelijk overgenomen.

WIE KAN ONS INFORMATIE VERSCHAFFEN?

De redactie stelt er prijs op te vernemen welke personen op deze foto staan en bij welke gelegenheid de foto is genomen.